

TRPLJENJE SV. PERPETUE IN FELICITE

2. Prijeli so mlade katehumene Revokata in Felicito, ki je bila z njim vred sužnja, Saturnina in Sekundula. Med njimi je bila tudi Vibija Perpetua, iz ugledne rodovine, dobro vzgojena in stanu primerno omožena, ki je imela očeta, mater in dva brata, enega katehumena, in sina dojenčka. Bilo ji je okoli dvaindvajset let. Ta sama pripoveduje potek svojega mučeništva, kakor ga je s svojo roko in po svoje zapisala in zapustila.

3. Ko smo bili še – tako pripoveduje – z biriči, me je oče pregovarjal in iz ljubezni odvrčal. Dejala sem mu: »Oče, ali vidiš na primer posodo, ki stoji tukaj, vrček ali kaj drugega?« – Odgovoril je: »Vidim.« – Jaz sem mu rekla: »Mar se more drugače imenovati, kot to, kar je?« – Dejal je: »Nikakor.« – »Tako tudi jaz ne morem reči, da sem kaj drugega, kar sem – kristjana.« Ta beseda je očeta razjezila. Zakadil se je vame, da bi mi izpraskal oči. Pa me je samo opraskal in odšel, s svojim hudičevim prigovarjanjem vred premagan.

V malo dneh, ko ni bilo očeta k meni, sem se Gospodu zahvaljevala in se opomogla. V teh nekaj dneh smo prejeli krst. Meni je Duh navdihnil, naj po krstu nič drugega ne prosim kot stanovitnost mesa. Čez nekaj dni so nas spravili v ječo. Prestrašila sem se, ker še nikdar nisem izkusila takšne teme. Bridki dan! Huda vročina zaradi množice jetnikov, nasilja vojakov. Vrh tega me je mučila skrb za otroka.

Tedaj sta blaga diakona Tercij in Pomponij, ki sta za nas skrbela, s plačilom dosegla, da so nas za nekaj ur izpustili na oddih v neki boljši prostor v jetnišnici. Ko smo prišli iz ječe, je vsak poskrbel zase. Jaz sem dojila otroka, ki je skoraj umiral od lakote. V skrbi zanj sem tolažila svojo mater, opogumljala brata in priporočila sinčka. Srce mi je razjedala bol, ker sem videla, kako so se žalostili zaradi mene. Takšne bridkosti sem trpela mnogo dni. Dosegla pa sem, da so pustili otroka pri meni v zaporu. Kmalu si je opomogel. Trud in skrb za otroka sta me držala pokonci; ječa se mi je zdaj spremenila v palačo, da sem bila rajši v njej kot kjerkoli. ...

7. Ko smo nekaj dni kasneje vsi molili, se mi je v molitvi izvil iz grla glas in sem imenovala Dinokrata. Osupnila sem, ker mi ni nikoli prišel na misel kot zdaj, in sem bila ob spominu na njegovo usodo žalostna. Zavedla sem se takoj, da sem vredna in da moram zanj moliti. Začela sem veliko zanj moliti in h Gospodu vzdihovati.

Takoj tisto noč sem videla tole: Zagledam Dinokrata, zelo vročičnega in žejnega, z bledim obličjem in z rano na licu, ki jo je imel, ko je umrl, kako stopi iz temnice, v kateri jih je bilo mnogo. Ta Dinokrat je bil moj rodni brat, sedem let star, ki je žalostno umrl za rakom na licu, tako da se je njegova smrt vsem gnusila. Zanj sem torej molila. Med menoj in njim je bila velika razdalja, da nisva mogla drug k

drugemu. Tam, kjer je bil Dinokrat, je bilo korito, polno vode, z višjo ograjo kot je bila dečkova postava. Dinokrat se je stegoval, kot da bi rad pil. Bila sem žalostna, ker je bila v koritu voda, pa vendar Dinokrat zaradi visoke ograje ni mogel piti. Zbudila sem se in spoznala, da moj brat trpi. Zaupala sem, da mu bom pomagala v njegovem trpljenju. Molila sem zanj vse dni, dokler nas niso preselili v ječo pri taborišču. Borili naj bi se pri igrah v taborišču. Bil je rojstni dan cesarja Geta. Molila sem za Dinokrata noč in dan, vzdihovala in jokala, da bi ga dobila v dar.

8. Tisti dan, ko smo ostali v ječi v vezeh, sem videla tole. Zagledam kraj, ki sem ga bila prej videla, in Dinokrata umitega, lepo oblečenega, svežega. Kjer je prej imel rano, opazim brazgotino. Ograja korita se je znižala do dečkovega popka in neprestano je iz njega zajemal vodo. Na ograji je bila zlata čaša. Dinokrat je pristopil in začel iz nje piti, in čaša se je spraznila. Ko se je vode napil, se je začel veselo igrati, kakor se igrajo otroci. Zbudila sem se in spoznala, da je kazni rešen.

...

10. ... To sem napisala do dneva pred slavnostnimi igrami. Kar se bo zgodilo pri igrah, naj napiše, kdor hoče.

...

18. Zasvetil se je dan njih zmage in šli so iz ječe v amfiteater kakor v nebesa, veseli in z vedrim obrazom. Če so se morebiti tresli, so se od veselja, ne od strahu. Perpetua je stopala mirno, kakor Kristusova nevesta, kakor božja služabnica; pred njenim bistrim pogledom so vsi povešali oči. Prav tako Felicita, vesela, da je srečno rodila in se bo mogla bojevati z zvermi; šla je od krvi naproti krvi, od babice k rablju, da bi se po porodu očistila z drugim krstom.

21. ... O junaški in blaženi mučenci, zares poklicani in izvoljeni v slavo našega Gospoda Jezusa Kristusa! Kdor jo poveljuje, časti in moli, mora te zglede, nič manjše od nekdanjih, brati v spodbudo Cerkve, da bodo tudi nova čuda pričevala, da prav do danes deluje eden in vedno isti Sveti Duh in vsemogočni Bog Oče in njegov Sin Jezus Kristus, naš Gospod. Njemu slava in neskončna oblast na vekov veke. Amen.

Prevod Franc Ksaver Lukman